

ніе на едно дѣло прилично за ползѣ-тъ на узрака или за лѣсно-то разумяване на прѣдмѣта. И истори-кѣ-тъ и риторѣ-тъ разказва; нѣ първый ся занимава само съ-истенско-то, и излага дѣло-то тѣй както си е; второй като ся води всякога по истинѣ-тъ, не трѣбва да забравя онова что изисква неговый узорѣ. Негово-то повѣствованіе, безъ друго, трѣбва да е вѣрно: зачто, какъ ся остави на лѣжѣ, изгубва вся-ко едно увѣреніе, и поврѣжда самъ себе си. Нѣ безъ да развали сѣще-то дѣло, той го прѣдстави подъ единъ образъ, кой-то му ся струва за най-по-лезенъ; въспира ся до оныя обстоятелства, что сѣ благосклонны на дѣло-то му, минува отгорѣ оныя что можѣтъ да го повредятъ, или напѣтъ съвсѣмъ-гы примѣлчява.

Много пѣтъ слово-то не е друго освѣтъ едно повѣствованіе съдружено съ размышленія и чувство-ванія приличны на прѣдмѣта. За това надъ смъртны-ты, тържественны-ты, въсхвалителны-ты и др. слова зематъ отгорѣ си сичкы-ты украшенія на слога.
